

TŰZ TAMÁS VERSEI

H a t v a n f e l é

Most hogy megintcsak arra gondolok,
mennyi bennem a lom, a holt dolog,
hány mondatom és hány merész szavam
foszlik az éjbe füstként, céltalan,

művem, ha van, háború-dúlta dóm,
pókháló reszket tört bordáimon,
köldökzsinórom is a ködbe vész,
amin csüngtem eddig, a szív, az ész.

Hátranézhetnék, mint az őz, a vad,
kit üldözőbe vesznek, irtanak,
kiáshatnám a bárdot, törömet,
hogy mentsem álmaimat, bőrömet.

Várhatnám még a hazaérkező
eltévedt juhokat, a tág mező
küldötteit: rezedát, pipacsot,
a végtelen pástokra kicsapott

csillagokat, Skorpiót, Kost, Bikát,
nézném az űrt, a vad galaktikák
távolodását tőlem és a föld
kazamatáitól, bilincsbe tört

tengereitől. Mondd csak, — érdemes? —
ha pillantásod csak az égre les?
Roncs napjaidból, mondd, nem volna jobb,
ha fölhúznád rommá lőtt templomod?

D e c r e s c e n d o

Nem ugyanaz, nem is lehet már,
hisz eltűntek a fölöslegések,
szegényedik, egyre ürül a leltár
s az idő szárnya egyre sebesebb.

Ha valaki azt mondta volna régen:
Látod, ez lesz majd húsz év után,
ott ülsz a csillagnélküli sötétben,
egy darab éj, már nem is árny,

tengerre néző szemed elsötétül,
mint kártyalap, mit nem vesz kézbe már
se föld, se ég, csak pillád ül sövényül
a süllyedő látóhatár

végső csücskén: azért még egybelátod
a hajnali esőt és azt a fát,
amely látomásodban ott virágzott
mindig, ha rádtörtek az éjszakák.

Atjátszik arcodon a testmeleg szél,
a révészház, a tó, a zöld csigák,
minden, mihez csak egykor közeledtél
gyáván, hátrafelé, akár a rák.

Azt hitted, harc ez is a világ ellen,
de kiderült, hogy béke és halál,
mitől szemöldököd már meg se rebben,
csak arcod ég s a szád sirásra áll.